

РЕШЕНИЕ

№ 8217

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11655** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 ДОПК.

Образувано е по жалба на С. И. С. от [населено място] чрез адв. Ю. Л. Д. /САК/ със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Решение № ПИ-330/05.11.2024г на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба с вх.№94-С-788-1 от 02.09.2024г по описа на ТД на НАП С., подадена от С. срещу ПНОМ изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност, необоснованост и противоречие на решението с материалния закон. Твърди се, че наложените мерки не са обезпечителни, а представляват действия на принудително изпълнение. Твърди се още, че вземанията, предмет на това производство, са погасени по давност и принудителното изпълнение спрямо тези задължения е невъзможно. Искане се отмяна на оспореното решение, както и на ПНПОМ, алтернативно – връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне с решение. Претендира разности.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на ТП на НАП – [населено място], чрез процесуален представител юрк. Й., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен Съд С. - град, III отделение, 67 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. срещу С. И. С. с ЕГН [ЕГН] за събирането на установени и изискуеми публични вземания общо в размер на 955,47 лв. към дата 27.04.2017 г. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 ДОПК (СДИ) с изх. № С170022-048-0057133/27.04.2017 г., в което публичните задължения на лицето са конкретизирани по вид и размер. Актът е връчен на упълномощено адвокатско дружество „Р., Д. и П.“ на електронен адрес: [електронна поща] на 28.10.2024 г.

Съгласно справка от 28.10.2024 г. за актуалният размер на публичните задължения по изпълнителното дело, същите са в размер на 417,17 лв. по 2 бр. изпълнителни листове и фиш. Дължими са и 3 413,15 лв. за здравно осигуряване по Декларация образец 7.

Съгласно чл. 200 и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е ПНОМ изх. №С190022-022-0122138/20.12.2019 г., с което се налага запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в ТБ доставчик на платежни услуги „ОБЩИНСКА БАНКА“ АД. Актът е връчен на упълномощено Адвокатско дружество „Р., Д. и П.“ на електронен адрес: [електронна поща] на 28.10.2024 г.

На 17.06.2024 г. е получено от публичен изпълнител уведомление от Столична община за предстоящо плащане със системен вх. №8055019/17.06.2024 г. във вр.с приложението на Глава двадесет и първа "а" от ДОПК - УСЛОВИЯ И РЕД ЗА РАЗПЛАЩАНИЯ С ПУБЛИЧНИ СРЕДСТВА. Предвид наличието на изискуеми публични задължения по изпълнително дело, публичният изпълнител е издал в основание чл. 200 и чл. 202, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК Постановление с изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024 г., с което налага запор върху вземане от трето задължено лице Столична община, по признание от третото лице пред публичен изпълнител, съгласно постъпило уведомление в информационната система на Министерство на финансите „Разплащания с публични средства“, за сумата от 1 416.90 лв. Актът е връчен на упълномощено Адвокатско дружество „Р., Д. и П.“ на електронен адрес: [електронна поща] на 28.10.2024 г.

Издаденото на основание чл. 202, ал. 2 от ДОПК Запорно съобщение с изх. № С240022-119-0016332/24.06.2024 г. до Столична община е връчено на 24.06.2024 г.

На основание чл. 230, ал. 4 от ДОПК е издадено Разпореждане за изпълнение с изх. № С240022-009-0010541/24.06.2024 г. връчено на Столична община на датата на издаването.

На 03.07.2024 г. получената сума от Столична община е разпределена и е издадено Постановление с изх. №С240022-024-0038182/03.07.2024 г. за отмяна на наложените обезпечителни мерки с ПНОМ изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024 г.

На 26.08.2024 г. е подадено заявление до публичен изпълнител от С. С., чрез адв. Ю. Д., с искане на информация за публичните задължения на лицето, както и молба за връчване на издадените документи по изпълнителното дело. Към преписката не са налични доказателства за изпращане документи на упълномощеното лице.

По подадената жалба е отменено Разпореждане за изпълнение с изх. № С240022-009-0010541/24.06.2024 г. с Решение ПИ/291/13.09.2024 г. на директора на ТД на НАП, поради лишаване на лицето от възможност да заплати публичните си задължения в 7-дневен срок за доброволно изпълнение от връчването на съобщението по чл. 221 ДОПК.

Публичният изпълнител, след проучване имуществото на задълженото лице е установил липса на имущество и отменил ПНОМ изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024г. на 03.07.2024 г.

Срещу процесното ПНОМ изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024г. е подадена жалба пред административния орган, за периода на действие на същото, като с Решение № ПИ-330/05.11.2024г на Директора на ТД на НАП – С. е отхвърлил жалбата като неоснователна.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.197, ал.2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл.197, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

С оглед факта, че понастоящем ПНОМ изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024г. е отменено, съдът дължи произнасяне дали са били налице предпоставките за налагането му в периода на действие на същото – от 24.06.2024 г. до 03.07.2024 г. В случая е наложена обезпечителна мярка - заповор върху вземане от Столична община, съгласно постъпило Уведомление по РМС със системен вх. № 8055019/17.06.2024 г. за сумата от 1416,90 лв.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх.№С240022-022-0052597/24.06.2024г е издадено от компетентен орган –публичен изпълнител от ТД на НАП С. съгласно чл.8, ал.1, т.3 от ДОПК и съгласно правомощията, определение в чл.12, ал.4, т.1 и чл.167, ал.1 от ДОПК. Потвърждаващото го Решение №ПИ-330/05.11.2024г е издадено от директор на ТД на НАП С., съгласно заповед №3204/14.10.2024г на изпълнителния директор на НАП /л.17/, следователно същото е издадено от компетентен орган по см.чл.197, ал.1 от ДОПК.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки съдържа и всички изискуеми реквизити по чл.196, ал.1, т.1-9 ДОПК – име, длъжност на органа, който го издава, наименование на акта, номер и дата на издаване, фактически и правни основания за издаването му, наименование и идентификационен номер и адреса за кореспонденция и постоянния адрес., съответно наименование и адрес на управление а длъжника, размера на публичното задължение с лихвите, вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага, а така също забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка и пред кой орган и в какъв срок може да се ожалва ПНОМ, дата на издаване и подпис на органа с посочване на длъжността му. Предвид изложеното съдът приема, че е спазена материалната компетентност на органа, издал постановлението и същото съдържа необходимите реквизити, касаещи съдържанието на акта. Аналогични са изводите на съда относно материалната компетентност и съдържанието на Решение №ПИ-330/05.11.2024г на директор на ТД на НАП С..

Съгласно чл.221, ал.1 от ДОПК когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение като изпраща на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение. Съгласно чл.221, ал.4 от ДОПК в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки, принудително изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и

недвижими вещи започва чрез налагане на запор, съответно чрез вписване на възбрана с постановление на публичния изпълнител.

Нормата на чл.162, ал.2, т.5 и т.6 от ДОПК регламентира, че публични държавни вземания за парична равностойност на вещи, отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата и по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата са публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на ЕК за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ, включително за дължими по тях обезщетения, глоби и имуществени санкции.

За обжалваното ПНОМ, потвърдено с Решение№ПИ-330/05.11.2024г меродавна е нормата на чл.195, ал.3, т.2 от ДОПК, съгласно която обезпечението се налага с постановление на публичен изпълнител, когато не е наложено обезпечение. Същото е издадено след като е съобразено, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №160134348/2016г по описа на ТД на НАП С.. Безспорно е липсата на доброволно погасяване на задължението, както и обезпечаване на същото по друг начин, което е мотивирало публичния изпълнител да заключи, че събирането на дължимите суми ще бъде затруднено. Правилно Директор на НАП С. е приел, че преценката на публичния изпълнител е мотивирана, фактически и правно обоснована. Доколкото са изпълнени предпоставките на закона публичният изпълнител е наложил обезпечителни мерки по чл.198, ал.1 ДОПК.Обезпечаването на публичното вземане се извършва с налагане на запор, като законодателят допуска да бъдат наложени и няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането /чл.198, ал.2 вр. чл.198, ал.1 ДОПК/

Запорът по чл.196, ал.1, т.7 ДОПК има обезпечителна функция и представлява забрана за продажба, прехвърляне, даряване на имущество върху което са наложени обезпечителните мерки. А всяко разпореждане със запорираното имущество или вземане са недействителни спрямо НАП или други присъединени кредитори. Освен обезпечителна функция, запорът има и друга важна функция – да спре изтичането на предвидения в ДОПК давностен срок, като правната регламентация е разписана в чл.171-173 ДОПК. Постановлението е произвело своето действие и запорът е ефективно наложен и представлява годна обезпечителна мярка. Обезпечителната нужда се определя от това дали длъжникът има възможност да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Изпълнението на едно публично правно задължение е невъзможно когато задълженото лице към датата на изпълнението не разполага с достатъчно средства, за да го изпълни, тъй като няма имущество в подходящи размери. Изпълнението е сериозно затруднено ако стойността на годните за разпореждане активи на длъжника да покрива размера на задълженията, видът на същите или правното им положение е такова, че не позволява тяхното бързо и ефективно осребряване.

Запорът на вземания на длъжника е обезпечителна мярка, предвидена в чл.198,ал.1, т.2 ДОПК. Специалните предпоставки към тази мярка законодателят е дал в чл.202 от ДОПК, като с ал.2 е уреден запор върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, различно от банка. Вземането е ликвидно, когато е определено по основание и размер и съответно изискуемо, когато е настъпил неговия падеж. За да се наложи запора не се изисква вземането от трето лице да бъде кумулативно ликвидно и изискуемо, законодателят ясно е посочил „ликвидно или

изискуемо вземане“. Приложения запор върху вземане правилно от публичния изпълнител е приложено в хипотезата на чл.230, ал.2 от ДОПК. Съгласно цитираната норма вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител или когато е установено с влязло в сила съдебно решение, с нотариално заверен документ или с ценна книга, издадена от третото лице. Наложен е запор за сочената в него сума, която представлява ликвидно и изискуемо вземане, налице е признание, въз основа на официален документ и едновременно с това е настъпил и падежа на вземането.

Според съда обезпечението съответства на вземането, установено по реда на чл.195, ал.5 ДОПК. Взети са в предвид обезпечителната нужда и обстоятелството мярката да не бъде прекомерно обременяваща. Спазена е разпоредбата на чл.195, ал.7 ДОПК, съгласно която обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общината като публичният изпълнител правилно и законосъобразно е направил обоснован извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане.

Публичният изпълнител е реализирал вмененото му задължение в съответствие с глава XXIa „Условия и ред за разплащания с публични средства“ от ДОПК. Новата глава XXIa е в сила от 03.05.2024г, като със същите се надгражда и разширява обхвата на действие на Решение №592/21.08.2018г на Министерския съвет за условията и реда за разплащанията на разпоредители с бюджет по договори. Новият режим се извършва съобразно Наредба №Н-6/26.04.2024г за условията и реда за разплащане с публични средства на министъра на финансите, с която са утвърдени приложимите за съответните процеси образци. Съгласно чл.182a, ал.1 ДОПК разпоредителите с бюджет, както и лицата по чл.5, ал.2, т.14 и 16, ал.4 и чл.6 от ЗОП с изключение на управителя на БНБ, разпоредителите с бюджет по бюджета на НС и на съдебната власт, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ в чужбина, както и на постоянните представителства на РБ към международни организации уведомяват НАП и Агенция Митници за сключването на договор на стойност, равна или надвишаваща 10 000лв. Когато платец по договора е лице, различно от лицата по ал.1, сключили съответния договор, уведомяването се извършва от платеща за съответната попадаща му се част от стойността на договора. Уведомяване се извършва за всички договори, по които се разходват публични средства, включително и за договори за изпълнение на дейности по проекти, финансирани със средства по бюджетите на бюджетните организации, по сметки за средства от ЕС и по други международни програми и договори, както и за проекти, финансирани от националната програма за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради. Разпоредителите с бюджет по ал.1 уведомяват НАП и Агенция Митници и при наличие на предявен изпълнителен лист, въз основа на който следва да платят сума на стойност, равна на или надвишаваща 1000лв на лице, различно от разпоредител с бюджет. Както правилно е посочил директор на ТД на НАП С. за всяко получено уведомление НАП и АМ извършват проверка в съответствие с чл.182в от ДОПК за установяване на наличие или липса на непогасени, подлежащи на принудително изпълнение публични задължения на изпълнителя или правоимащото лице в размер над 100лв. Плащания по чл.182б, ал.1 и 2 се извършват след потвърждение от НАП и АМ и в зависимост от предприетите от тях действия по налагане на запор и/или изпълнение върху съответните вземания на изпълнителя или правоимащото лице.

В процесния каз след получено уведомление от Столична община и извършена

проверка от публичния изпълнител относно наличие или липса на задължения по отношение на С. и тяхната съпоставка с имущественото му състояние, органът по принудително изпълнение е констатирал обезпечителна нужда, като неналагането на заповед върху вземането на длъжник би означавало потвърждение към Столична община, че това лице няма задължения към държавата.

Неоснователни са доводите в жалбата, че е извършено нарушение на ДОПК във връзка със способа за принудително изпълнение – не е извършена суброгация в правата на длъжника. Производството по чл.197 и сл. от ДОПК е срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки на осн. чл.202 ДОПК в съответствие с чл.182в, ал.2 ДОПК. Публичният изпълнител е следвало да наложи заповед при наличие на публични задължения, а същинското принудително изпълнение не е предмет на разглеждане в настоящото производство, тъй като, както се посочи по-горе, в следствие е издадено Разпореждане за изпълнение с изх.№С240022-009-0010541/24.06.2024г на основание чл.230 ДОПК, което е отменено с Решение ПИ-291/13.09.2024г на Директор на ТД на НАП С. при ЦУ на НАП. Не е без значение е и обстоятелството, че Глава Двадесет и четвърта „Обезпечения“ от чл.195-208 ДОПК и Глава Двадесет и пет „Принудително изпълнение“ от чл.209 до чл.237 изрично предвиждат, че с постановление органът по принудително изпълнение обезпечава вземания, а не извършва същинското изпълнение по принудителен ред, следователно доводите в обратния смисъл в жалбата са несъстоятелни.

Съгласно чл.214, ал.1 ДОПК длъжникът, след като обяви цялото си имущество, може да предложи изпълнението да бъде насочено върху друга движима или недвижима вещ или да бъде извършено само чрез някои от исканите от публичния изпълнител способи. Лицето има възможност да предложи пари, неотменяема или безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, дори и без съгласието на публичния вискател, което не е сторено нито в производството пред директор пред ТД на НАП С., нито пред съда. Не са налице предпоставките за отмяна обезпечителната мярка по сч.чл.197, ал.3 от ДОПК – длъжникът не е представил обезпечение /в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа/, не се констатира и втората предпоставка – да не съществува изпълнително основание, както и не е относимата и третата такава – да не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл.121, ал.1 и чл.195, ал.5 от ДОПК.

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

С оглед на горното съдът счита, че така оспореното решение №ПИ-330/05.11.2024г е законосъобразно и че към периода на действието си, процесното ПНОМ изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024г. е било правомерно.

Предвид изхода на спора, в полза на Националната агенция за приходите следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100, 00 лв. съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. § 2 от ДР на ДОПК вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.197, ал.4 от ДОПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 67 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. И. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 2, ап. 004, против Решение № ПИ-330/05.11.2024г на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба с вх.№94-С-788-1 от 02.09.2024г по описа на ТД на НАП С., подадена от С. срещу ПНОМ изх. №С240022-022-0052597/24.06.2024г, издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА С. И. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 2, ап. 004, да заплати на Национална агенция за приходите разноси в размер на 100 лв. юристконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: